

Ο εφιάλτης της λέξης «χρεοκοπία» πλανάται περισσότερο από 14 μήνες πάνω από τη χώρα. Άλλοτε σαν εκβιασμός, κάποτε σαν απειλή, άλλες φορές σαν τιμωρία. Αυτή η αγχώδης εποχή, που μοιάζει σαν την ώρα του πικρού λογαριασμού, για τα ως τώρα αμαρτήματα, αποκαλύπτει το εύρος και το βάθος των λανθασμένων πολιτικών της μεταπολεμικής Ελλάδας. Αν το θεωρήσεις ψυχρά, ίσως φτάσεις στο συμπέρασμα ότι ήταν μοιραίο.

Όχι γραπτό, μοιραίο.

Αν υποθεθεί ότι η Γερμανική κατοχή σηματοδότησε την επανεκκίνηση του σύγχρονου ελληνισμού, οι συμφωνίες της Καζέρτας και του Λιβάνου ήταν το έτος μηδέν, ενώ τα Δεκεμβριανά και η Βάρκιζα ήταν οι αφετηρίες των κολοσσιαίων ιστορικών χρεώσεων.

Η Ελλάδα ξεκινούσε την νεότερη πορεία της διχασμένη, καθημαγμένη και ήδη υπερχρεωμένη.

Μερικοί από τους αυθεντικούς ανώνυμους ήρωές της, χάθηκαν είτε βουτηγμένοι στα απόνερα του σταλινισμού της Τασκένδης, είτε όρθιοι με λευκά πουκάμισα μπροστά στα εκτελεστικά αποσπάσματα, είτε προδομένοι στα έκτακτα στρατοδικεία, είτε κυνηγημένοι στις βουνοκορφές και στα σοκάκια των μεγαλουπόλεων. Έκτοτε δεν δόθηκαν και πολλές ευκαιρίες. Κάποιοι θα ισχυριστούν ότι η τελευταία σημαντική σπαταλήθηκε όταν ο Ε.Λ.Α.Σ. υποτάχθηκε στον κομματικό μηχανισμό. Ο τόπος είχε «χαθεί» από την πρώτη στιγμή της επανεκκίνησης.

Η συνταγή εξουσίας προωθήθηκε, στην πορεία του χρόνου, με διάφορα περιτυλιγμένα. Του εθνικισμού, της προόδου, της δημοκρατίας, της «εθνοσωτηρίου», του σοσιαλισμού, της κάθαρσης, του εκσυγχρονισμού, της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και όλως προσφάτως της Χρεοκοπίας.

Η διαδρομή από το Λίβανο, ως τις Βρυξέλες και από τον Roland Scobie ως τα νεότερα αφεντικά, ήταν πλήρης εμπειριών. Η αληθινή χρεοκοπία του τόπου όμως, εστιάζεται στην αδυναμία της αντίδρασης. Αν το κληροδότημα του '21 ήταν το βουνό του '42 – '44, και αν το ιδεολογημά του ανέπνεε μεταπολεμικά ως τον Νοέμβρη του '73, σήμερα δεν έχει περισσέψει τίποτα από πουθενά.